

*Клепиковський В.Г.,**аспірант кафедри кримінального процесу,
детективної та оперативно-розшукової діяльності
Національного університету «Одеська юридична академія»
ORCID ID: 0009-0000-9407-7583*

ОЦІНКА КАТЕГОРІЇ «ЖИТЛО ЧИ ІНШЕ ВОЛОДІННЯ ОСОБИ» ЧЕРЕЗ ПРИЗМУ ВИЗНАЧЕННЯ МІСЦЯ ПОДІЇ В КРИМІНАЛЬНОМУ ПРОЦЕСІ

Статтю присвячено аналізу правової категорії «житло чи інше володіння особи» в розрізі оцінки поняття «місце події» в кримінальному процесі України. В статті автор зазначає, що огляд житла чи іншого володіння особи також проводиться як невідкладна слідча (розшукова) дія одразу після проникнення з метою рятунку життя, майна чи безпосереднього переслідування особи. Власне в окремих випадках проникнення може відбуватися саме за такої підстави, що не передбачає отримання ухвали слідчого судді. В той же час така ухвала все одно є обов'язковою після проведення всіх процесуальних дій, в тому числі після проведення огляду місця події. Таким чином автор робить висновок висновок, що через специфіку формулювання ч. 2 ст. 237 КПК України будь-який огляд житла чи іншого володіння особи має проводитись лише на підставі ухвали слідчого судді. Згідно з ч. 1 ст. 233 КПК України за добровільною згодою власника чи за ухвалою слідчого судді або суду допускається лише проникнення до житла чи іншого володіння особи. Тобто законодавець в ст. 233 КПК України дозволяє лише зайти в житло за добровільною згодою власника, але це положення не охоплює проведення будь-яких процесуальних дій в такому житлі, які вимагатимуть відповідного судового рішення. В той же час з точки зору звичайної логіки можна сказати, що таке тлумачення ч. 1 ст. 233 КПК України виглядає дещо специфічним, адже не зрозуміло, навіщо законодавцю окремо закріплювати порядок проникнення до житла, а окремо – порядок проведення процесуальних дій в житлі. У зв'язку з цим автор робить висновок про необхідність внесення змін до КПК України.

Ключові слова: огляд місця події, житло чи інше володіння особи, слідчі (розшукові) дії

Відповідно до ст. 2 КПК України завданнями кримінального провадження є захист особи, суспільства та держави від кримінальних правопорушень, охорона прав, свобод та законних інтересів учасників кримінального провадження, а також забезпечення швидкого, повного та неупередженого розслідування і судового розгляду з тим, щоб кожний, хто вчинив кримінальне правопорушення, був притягнутий до відповідальності в міру своєї вини, жоден невинуватий не був обвинувачений або засуджений, жодна особа не була піддана необґрунтованому процесуальному примусу і щоб до кожного учасника кримінального провадження була застосована належна правова процедура. Виконання таки завдань можливе лише шляхом чіткого та неухильного дотримання вимог кримінального процесуального законодавства. Відповідно, запорукою такого виконання є однакове тлумачення відповідних правових положень.

Чинне кримінальне процесуальне законодавство, описуючи специфіку огляду місця події, не робить акцент власне на тлумаченні самого поняття «місце події», даючи лише загальні уточнення щодо специфіки проведення зазначеної процесуальної дії. В той же час необхідно підкреслити, що тлумачення місця події, а також аналіз особливих місць, де може проводитись відповідний огляд, в кримінальному процесуальному законодавстві майже не надається, у зв'язку з чим правозастосувачі повинні звертатися до наукових робіт щодо оцінки зазначених правових категорій. І особлива увага приділяється житлу чи іншому володінню особи, адже хоча огляд місця події є невідкладною слідчою (розшуковою) дією, яка в першу чергу характеризується місцем її проведення, житло та інше володіння особи перебуває під особливим захистом закону від неправомірного проникнення в нього.

Відповідно до ст. 30 Конституції України, «кожному гарантується недоторканність житла. Не допускається проникнення до житла чи до іншого володіння особи, проведення в них огляду чи обшуку інакше як за вмотивованим рішенням суду. У невідкладних випадках, пов'язаних із врятуванням життя людей та майна чи з безпосереднім переслідуванням осіб, які підозрюються у вчиненні злочину, можливий інший, встановлений законом, порядок проникнення до житла чи до іншого володіння особи, проведення в них огляду і обшуку» [1]. Аналогічне положення закріплене і в КПК України, де в ст. 3 зазначено, що «не допускається проникнення до житла чи до іншого володіння особи, проведення в них огляду чи обшуку інакше як за вмотивованим судовим рішенням, крім випадків, передбачених цим Кодексом» [2]. Таким чином можна зазначити, що законодавець одразу не декількох рівнях гарантує недоторканість житла та іншого володіння особи. В той же час необхідно підкреслити, що галузь кримінального процесу виділяється з-поміж інших галузей саме ступенем допустимого втручання у права особи, адже вимоги кримінального провадження досить часто вимагають обмеження правових гарантій, в тому числі тих, які закріплені в Конституції України. Очевидно, що таке втручання повинно відповідати вимога законодавства, адже будь-яке втручання не може бути свавільним, особливо якщо це стосується базових прав людини. З цього приводу ЄСПЛ зазначав, що «вимога щодо законності у розумінні Конвенції вимагає дотримання відповідних положень національного законодавства та відповідності принципів верховенства права, що включає свободу від свавілля. Суд також нагадує, що будь-яке втручання державного органу ... повинно

забезпечити «справедливий баланс» між загальним інтересом суспільства та вимогами захисту основоположних прав конкретної особи» [3]. Тому законодавець надає низку процесуальних гарантій відносно того, щоб втручання в житло чи інше володіння особи було законним. Очевидно, що в процесі проведення огляду місця події такі гарантії мають величезне значення, адже, як вже було неодноразово зазначено, огляд місця події є невідкладною слідчою (розшуковою) дією, яка досить часто проводиться задля рятування життя чи майна, що також повинно враховуватися. Проте перед тим, як власне аналізувати житло чи інше володіння як місце події необхідно дослідити саме поняття «житло» та його контекст в кримінальному процесуальному законодавстві.

В першу чергу необхідно підкреслити, що протягом досить тривалого періоду часу в українському законодавстві було відсутнє легальне визначення житла як кримінально-правової та кримінальної процесуальної категорії. Тому теоретики та практики в процесі аналізу даної категорії користувалися Постановою Пленуму ВСУ «Про судову практику у справах про злочини проти власності», де було зазначено, що «під житлом потрібно розуміти приміщення, призначене для постійного або тимчасового проживання людей (будинки, квартири, дача, номер у готелі тощо). До житла прирівнюється також ті його частини, в яких може зберігатися майно (балкон, веранда, комора тощо), за винятком господарських приміщень, не пов'язаних безпосередньо з житлом (гараж, сарай тощо). Поняття «інше приміщення» включає різноманітні постійні, тимчасові, стаціонарні або пересувні будівлі чи споруди, призначені для розміщення людей або матеріальних цінностей (виробничі або службові приміщення підприємства, установи чи організації, гараж, інша будівля господарського призначення, відокремлена від житлових будівель тощо)» [4]. Забігаючи наперед, можна зробити висновок, що саме це тлумачення було використано як основа при формулюванні ч. 2 ст. 233 КПК України.

ЄСПЛ також не стояв осторонь проблеми нормативного визначення житла, адже недоторканість житла я також важливою правовою гарантією, яка сформульована в Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод. Формуючи свою практику, ЄСПЛ пішов шляхом надання найбільш широкого тлумачення житла, зазначивши, що «поняття «житло», вжите у п. 1 ст. 8 Конвенції, охоплює не лише житло приватної особи. Він наголошує, що у ст. 8 Конвенції французькою мовою поняття «domicile» має ширше значення, ніж поняття «home», і може охоплювати, наприклад, приміщення, призначені для зайняття підприємницькою діяльністю. Відповідно, поняття «житло» має тлумачитись як таке, що означає також зареєстровані офіси компанії, власником якої є приватна особа, та офіси юридичної особи, філії чи інші приміщення для зайняття підприємницькою діяльністю» [5]. Логіка суддів ЄСПЛ є очевидною, адже будь-яке звуження тлумачення поняття «житло» може мати низку негативних наслідків в процесі оцінки можливого обмеження прав та свобод людини та громадянина. Проблема лише полягає в тому, що саме таке формулювання досить складно використовувати на практиці, адже в ньому відсутні конкретизовані об'єктивні ознаки, які чітко допомагають розмежовувати житло від інших приміщень, які під цю категорію не підпадають. В даному випадку ЄСПЛ лише робить акцент на співвідношенні житла та офісного приміщення, наголошуючи, що ці типи приміщень розмежовувати не можна, адже

їх зв'язок є надто тісним. «ЄСПЛ вказав, що держава може орієнтуватися на власну інтерпретацію права на недоторканість житла (державі надана свобода розсуду в певних межах), оскільки стаття 8 Конвенції не вимагає попереднього судового дозволу на проведення обшуків і вилучень. Однак при цьому у національному законодавстві мають бути передбачені гарантії проти зловживань при обмеженні недоторканності житла, оскільки відсутність вимоги попередньої судової санкції може призвести до того, що органи слідства будуть мати необмежену свободу розсуду при оцінці наявності підстав для проведення обшуку та вилучення майна. Наприклад, такою гарантією може бути право особи звернутися до суду із скаргою на законність та обґрунтованість постанови про обшук» [6].

Тому позитивно можна розцінювати введення поняття «житло та інше володіння особи» до КПК України 2012 року, що ознаменувало собою нормативне закріплення даного поняття. Так, відповідно до ч. 2 ст. 233 КПК України, «під житлом особи розуміється будь-яке приміщення, яке знаходиться у постійному чи тимчасовому володінні особи, незалежно від його призначення і правового статусу, та пристосоване для постійного або тимчасового проживання в ньому фізичних осіб, а також всі складові частини такого приміщення. Не є житлом приміщення, спеціально призначені для утримання осіб, права яких обмежені за законом. Під іншим володінням особи розуміються транспортний засіб, земельна ділянка, гараж, інші будівлі чи приміщення побутового, службового, господарського, виробничого та іншого призначення тощо, які знаходяться у володінні особи» [2]. При цьому законодавець в КПК досить часто використовує поняття «житло» в тексті: «Стаття 13. Недоторканність житла чи іншого володіння особи. 1. Не допускається проникнення до житла чи до іншого володіння особи, проведення в них огляду чи обшуку інакше як за вмотивованим судовим рішенням, крім випадків, передбачених цим Кодексом»; «Стаття 13. Недоторканність житла чи іншого володіння особи. 1. Не допускається проникнення до житла чи до іншого володіння особи, проведення в них огляду чи обшуку інакше як за вмотивованим судовим рішенням, крім випадків, передбачених цим Кодексом»; «Стаття 122. Витрати, пов'язані із залученням потерпілих, свідків, спеціалістів, перекладачів та експертів. 3. Потерпілим, цивільним позивачам, свідкам оплачуються проїзд, наймання житла та добові (у разі переїзду до іншого населеного пункту), а також компенсація за втрачений заробіток чи відрив від звичайних занять»; «Стаття 170. Накладення арешту на майно. 12. Заборона використання житлового приміщення особам, які на законних підставах проживають у такому житловому приміщенні, не допускається»; «Стаття 181. Домашній арешт. 1. Домашній арешт полягає в забороні підозрюваному, обвинуваченому залишати житло цілодобово або у певний період доби. 5. Працівники органу Національної поліції з метою контролю за поведінкою підозрюваного, обвинуваченого, який перебуває під домашнім арештом, мають право з'являтися в житло цієї особи, вимагати надати усні чи письмові пояснення з питань, пов'язаних із виконанням покладених на неї зобов'язань, використовувати електронні засоби контролю»; «Стаття 202. Порядок звільнення особи з-під варті. 3. У разі застосування запобіжного заходу у вигляді домашнього арешту підозрюваний, обвинувачений, який був затриманий: 1) негайно доставляється до місця проживання і звільняється з-під варті, якщо згідно з умовами обраного

запобіжного заходу йому заборонено залишати житло цілодобово; 2) негайно звільняється з-під варти та зобов'язується невідкладно прибути до місця свого проживання, якщо згідно з умовами обраного запобіжного заходу йому заборонено залишати житло в певний період доби»; «Стаття 240. Слідчий експеримент. 5. Слідчий експеримент, що проводиться в житлі чи іншому володінні особи, здійснюється лише за добровільною згодою особи, яка ними володіє, або на підставі ухвали слідчого судді за клопотанням слідчого, погодженого з прокурором, або прокурора, яке розглядається в порядку, передбаченому цим Кодексом, для розгляду клопотань про проведення обшуку в житлі чи іншому володінні особи»; «Стаття 267. Обстеження публічно недоступних місць, житла чи іншого володіння особи. 1. Слідчий має право обстежити публічно недоступні місця, житло чи інше володіння особи шляхом таємного проникнення в них, у тому числі з використанням технічних засобів, з метою: 1) виявлення і фіксації слідів вчинення тяжкого або особливо тяжкого злочину, речей і документів, що мають значення для їх досудового розслідування; 2) виготовлення копій чи зразків зазначених речей і документів; 3) виявлення та вилучення зразків для дослідження під час досудового розслідування тяжкого або особливо тяжкого злочину; 4) виявлення осіб, які розшукуються; 5) встановлення технічних засобів аудіо-, відеоконтролю особи»; «Стаття 290. Відкриття матеріалів іншій стороні. 6. Сторона захисту за запитом прокурора зобов'язана надати доступ та можливість скопіювати або відобразити відповідним чином будь-які речові докази або їх частини, документи або копії з них, а також надати доступ до житла чи іншого володіння, якщо вони знаходяться у володінні або під контролем сторони захисту, якщо сторона захисту має намір використати відомості, що містяться в них, як докази у суді»; «Стаття 378. Заходи піклування про неповнолітніх, непрацездатних і збереження майна обвинуваченого. 2. Якщо в обвинуваченого залишилися без нагляду житло чи інше майно, суд за клопотанням обвинуваченого зобов'язаний вжити через відповідні органи заходів для їх збереження»; «Стаття 615. Особливий режим кримінального провадження в умовах воєнного стану. 1. У разі введення воєнного стану та якщо: 1) відсутня технічна можливість доступу до Єдиного реєстру досудових розслідувань – рішення про початок досудового розслідування приймає дізнавач, слідчий, прокурор, про що виноситься відповідна постанова, яка повинна містити відомості, передбачені частиною п'ятою статті 214 цього Кодексу. У невідкладних випадках до винесення дізнавачем, слідчим, прокурором постанови про початок досудового розслідування може бути проведений огляд місця події (постанова приймається невідкладно після завершення огляду). При проведенні обшуку або огляду житла чи іншого володіння особи, обшуку особи, якщо залучення понятих є об'єктивно неможливим або пов'язано з потенційною небезпекою для їхнього життя чи здоров'я, відповідні слідчі (розшукові) дії проводяться без залучення понятих. У такому разі хід і результати проведення обшуку або огляду житла чи іншого володіння особи, обшуку особи в обов'язковому порядку фіксуються доступними технічними засобами шляхом здійснення безперервного відеозапису».

Повертаючись до визначення житла в ст. 233 КПК України слід зазначити, що таке визначення житла є ідеальним з точки зору його нормативного закріплення, через що дане визначення зазнало критики в правовій доктрині. З цього приводу

Т.М. Мирошніченко зазначала, що «вітчизняний законодавець у редакції ч. 2 ст. 233 КПК лише розділив об'єкти, що знаходяться під гарантіями ст. 8 Конвенції, на «приспосовані до житла» і такі, що «неприспосовані до житла». Але при цьому вони залишаються житлом у сенсі, який надає їм ЄСПЛ» [7, с. 178]. І.В. Вегера-Іжевська, аналізуючи тлумачення поняття «інше володіння особи» в ст. 233 КПК України вказувала, що законодавець пішов шляхом переліку складових частин іншого володіння, не надаючи переліку їх ознак. «На наш погляд, шлях елементарного переліку цих складових є малопродуктивним, оскільки, з одного боку, його можливо безмежно розширювати, а з іншого, він лишає багато питань практичного характеру щодо можливості віднесення того чи іншого об'єкту до іншого володіння особи. Тому більш ефективним видається інший підхід до нормативного визначення цього поняття, яке впливає із доктрини приватності» [8, с. 51].

Верховний Суд, надаючи власне тлумачення поняттю житло, яка міститься в ст. 233 КПК України, зазначив, що під житлом розуміють «предмети матеріального світу, які перебувають законно або незаконно у фактичному стабільному (тривалому) і безперервному володінні фізичної особи та призначені, пристосовані або спеціально обладнані для розміщення або зберігання її майна, вирощування або виробництва продукції, забезпечення побутових та інших потреб особи, а також оснащені будь-якими пристосуваннями (огорожею, запорами, сигналізацією, охороною тощо), які роблять неможливим або ускладненим проникнення до них» [9].

В цілому необхідно зазначити, що огляд житла чи іншого володіння особи не має визначальних особливостей з точки зору тактики його проведення. В той же час існує певна правова невизначеність щодо можливості проведення такого огляду за добровільної згоди власника, особливо за умови, коли житло чи інше володіння особи є місцем події. Так, відповідно до ч. 1 ст. 233 КПК України, «ніхто не має права проникнути до житла чи іншого володіння особи з будь-якою метою, інакше як лише за добровільною згодою особи, яка ними володіє, або на підставі ухвали слідчого судді, крім випадків, установлених частиною третьою цієї статті» [2]. Досить часто огляд місця події проводиться після повідомлення про кримінальне правопорушення, що вчиняється, яке надходить на гарячу лінію «102», тому в окремих випадках невідкладні випадки можуть бути підставою для проведення даної слідчої дії. Проте, задля спрощення аналізу пропонується розмежувати огляд місця події в умовах, коли необхідно було рятувати життя, майно чи безпосередньо переслідувати особу, від умов, коли огляд місця події проводиться лише як первинна слідча (розшукова) дія без використання виключень, які передбачені в ч. 3 ст. 233 КПК України. І ключовим положенням, на яке необхідно звернути увагу, є ч. 2 ст. 237 КПК України, де зазначено, що «огляд житла чи іншого володіння особи здійснюється згідно з правилами цього Кодексу, передбаченими для обшуку житла чи іншого володіння особи» [2]. Відповідно до ч. 2 ст. 234 КПК України, обшук завжди проводиться на підставі ухвали слідчого судді. Таким чином можна зробити висновок, що огляд житла чи іншого володіння особи також має проводитись тільки на підставі ухвали слідчого судді. На практиці дане положення тлумачиться на користь ч. 1 ст. 233 КПК України, яке дозволяє здійснити проникнення до житла чи іншого володіння особи за добровільною згодою власника. Очевидно, що власник такого

житла як правило буде виступати потерпілим у кримінальному провадженні, а тому це в його інтересах допустити слідчо-оперативну групу до власного житла, адже така дія проводиться задля оперативного розкриття кримінального правопорушення. Тобто в цьому випадку досить складно констатувати факт порушення прав та законних інтересів, задля недопущення яких існує ст. 233 КПК України.

В той же час лишається проблема з ч. 2 ст. 237 КПК України, в якій не надаються будь-які виключення з окресленого правила, і огляд житла чи іншого володіння особи повинен проводитись виключно за правилами проведення обшуку, тобто на підставі ухвали слідчого судді. Кримінальне процесуальне законодавство не дозволяє проведення обшуку за добровільної згоди власника (саме задля уникнення зловживань з боку працівників правоохоронних органів), і таке саме правило повинно поширюватися і на огляд житла чи іншого володіння особи.

Як вже було зазначено, огляд житла чи іншого володіння особи також може проводитись як невідкладна слідча (розшукова) дія одразу після проникнення з метою рятування життя, майна чи безпосереднього переслідування особи. Власне в окремих випадках проникнення може відбуватися саме за такої підстави, що не передбачає отримання ухвали слідчого судді. В той же час така ухвала все одно є обов'язковою після проведення всіх процесуальних дій, в тому числі після проведення огляду місця події. «В той же час далеко не завжди після проведення огляду житла – місця події слідчі звертаються до слідчого судді щодо визнання законним його результатів. Дуже часто огляд житла (особливо у невідкладних випадках) проводиться на підставі добровільної згоди власника такого житла. Цього, на думку деяких слідчих, достатньо, і в подальшому до слідчого судді звертатися не потрібно. Очевидно, що такого роду висновок впливає з ч. 1 ст. 233 КПК, де сказано, що проникнення до житла відбувається або за добровільною згодою власника, або за ухвалою слідчого судді. Проте такий висновок не відповідає ч. 2 ст. 237 КПК, де сказано, що огляд житла проводиться за правилами, передбаченими для обшуку житла, а обшук житла завжди вимагає ухвали слідчого судді» [10, с.5].

Таким чином можна зробити висновок, що через специфіку формулювання ч. 2 ст. 237 КПК України будь-який огляд житла чи іншого володіння особи має проводитись лише на підставі ухвали слідчого судді. В теорії такий же висновок можна зробити при аналізі ч. 1 ст. 233 КПК України. Так, в даному положенні зазначено, що за добровільною згодою власника чи за ухвалою слідчого судді або суду допускається лише проникнення до житла чи іншого володіння особи. Тобто законодавець в ст. 233 КПК України дозволяє лише зайти в житло за добровільною згодою власника, але це положення не охоплює проведення будь-яких процесуальних дій в такому житлі, які вимагатимуть відповідного судового рішення. В той же час з точки зору звичайної логіки можна сказати, що таке тлумачення ч. 1 ст. 233 КПК України виглядає дещо специфічним, адже не зрозуміло, навіщо законодавцю окремо закріплювати порядок проникнення до житла, а окремо – порядок проведення процесуальних дій в житлі. В такому випадку ч. 1 ст. 233 КПК України є мертвою нормою, адже вона немає ніякого процесуального значення. Очевидно, що проникнення до житла чи іншого володіння не обмежується лише фактом такого проникнення, мають відбуватися певні процесуальні дії, задля проведення яких і відбулося проникнення. В той же час поло-

ження чинного кримінального процесуального законодавства не дозволяють зробити інший висновок, який очевидно є більш логічним. При цьому необхідно підкреслити, що на практиці огляд житла-місця події проводиться за добровільною згодою власника, і в практиці було вироблене негласне правило, що таке санкціонування огляду не суперечить положенням КПК України, а тому його не можна розглядати як порушення.

В той же час ми вважаємо, що положення чинного кримінального процесуального законодавства повинно відповідати тій практиці, яка наразі була сформована. При цьому ми ще раз підкреслюємо, що проведення огляду житла-місця події за добровільною згодою власника не порушує права такого власника, адже це в його інтересах надати максимально оперативно доступ до місця події слідчо-оперативній групі, яка, можливо, зможе розкрити відповідне кримінальне правопорушення «по гарячих слідах».

У зв'язку з цим ми пропонуємо внести зміни до ч. 2 ст. 237 КПК України та викласти її в наступній редакції: «2. Огляд житла чи іншого володіння особи здійснюється згідно з правилами цього Кодексу, передбаченими для обшуку житла чи іншого володіння особи. *Огляд місця події, який проводиться в житлі чи іншому володінні особи, може бути проведений за письмовою добровільною згодою власника без необхідності отримання ухвали слідчого судді*». В даному випадку необхідно лише зробити уточнення, що згода власника обов'язково має бути письмово посвідчена. Як правило, на практиці саме так і відбувається, але ми переконані, що таке правило також обов'язково має бути закріплене в КПК України щоб унеможливити можливі зловживання зі сторони правоохоронних органів з однієї сторони та забезпечити можливість доведення добровільності надання такої згоди на подальших етапах кримінального провадження з іншої. Переконані, що такі зміни дозволять привести у відповідність положення чинного кримінального процесуального законодавства по відношенню до практики, яка застосовується при проведенні огляду місця події-житла.

Література:

1. Конституція України. *Відомості Верховної Ради України* (ВВР), 1996, № 30, ст. 141.
2. Кримінальний процесуальний кодекс України. *Відомості Верховної Ради України* (ВВР), 2013, № 9-10, № 11-12, № 13, ст.88.
3. Справа «East/West Alliance Limited» проти України» (Заява № 19336/04). URL: https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/974_994#Text
4. Постанова Пленуму ВСУ від 06.11.2009 № 10 «Про судову практику про злочини проти власності». URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/v0010700-09#Text>
5. Case of BUCK v. GERMANY, Application №. 41604/98. URL: [https://hudoc.echr.coe.int/eng#{"itemid":\["001-68920"\]}](https://hudoc.echr.coe.int/eng#{)
6. Справа «Смирнов проти Росії» (Заяви № 46133/99 і 48183/99). URL: <http://eurocourt.in.ua/Article.asp?AIdx=598>
7. Мирошниченко Т.М. Окремі питання реалізації нормативного змісту засади недоторканості житла чи іншого володіння особи у ході кримінального процесуального доказування. *Науковий вісник публічного та приватного права*. 2020. Випуск 5, том 1. С. 176-181.
8. Вегера-Іжевська Ірина Володимирівна. Забезпечення права на недоторканість житла чи іншого володіння особи у кримінальному провадженні: дис. ... канд. юрид. наук за спеціальністю 12.00.09. Харків, 2018. 242 с.

9. Постанова Верховного Суду України від 24.03.2016 № 5-299кз15. URL: <https://verdictum.ligazakon.net/document/57616386>
10. Алєнін Ю.П., Торбас О.О. Процесуальні особливості огляду транспортного засобу за чинним КПК України. *Протидія організованій злочинній діяльності* : матеріали всеукраїнської наук.-практ. інтернет-конф. м. Одеса, 31 бер. 2017 р. Одеса, 2017. С. 3-5.

Klepikovsky V.G. Evaluation of the category "housing or other property of a person" through the prism of determining the scene of event in the criminal process

The article is devoted to the analysis of the legal category "housing or other property of a person" in terms of evaluating the concept of "place of the event" in the criminal process of Ukraine. In the article, the author notes that the inspection of a person's home or other possessions should also be carried out as an urgent investigative (search) action immediately after the break-in with the aim of saving life, property or direct persecution of the person. In fact, in some cases, penetration can take place precisely on such a basis that does not involve obtaining a decision of the investigating judge. At the same time, such a decision is still mandatory after conducting all procedural actions, including after conducting an inspection of the scene of the incident. Thus, the author concludes that

due to the specificity of the wording of part 2 of Art. 237 of the Criminal Procedure Code of Ukraine, any inspection of a person's home or other possessions must be conducted only on the basis of a decision of an investigating judge. According to Part 1 of Art. 233 of the Criminal Procedure Code of Ukraine, with the voluntary consent of the owner or by the decision of the investigating judge or court, only entry into the dwelling or other property of a person is allowed. That is, the legislator in Art. 233 of the Criminal Procedure Code of Ukraine allows only to enter a dwelling with the voluntary consent of the owner, but this provision does not cover the conduct of any procedural actions in such a dwelling, which would require a corresponding court decision. At the same time, from the point of view of ordinary logic, it can be said that the interpretation of Part 1 of Art. 233 of the Criminal Procedure Code of Ukraine looks a bit specific, because it is not clear why the legislator should separately establish the procedure for entering a dwelling, and separately – the procedure for conducting procedural actions in the dwelling. In this regard, the author concludes that it is necessary to make changes to the Criminal Procedure Code of Ukraine.

Key words: inspection of the scene, housing or other property of a person, investigative (search) actions